

Publicerad 2019-02-03 18:03 av Ordekvilibris

Jag tänker till med ett (eN, en ska det stå) rutten lipsill

Jag och Håkan jobbar ihop och varje gång vi ser varandra blir vi lyckliga. Det är så roligt att se honom att jag ler på obestämd tid även efteråt när han är utom synhåll. Han är rolig bara och sig själv och han bjuder på det. Jag är mycket förundrad över honom. Vem är han? Jag tror att vi är bra kompisar faktiskt men det är inte första gången som jag får starka indikationer på vilken typ av relation jag har till olika personer som sedan visar sig vara felaktiga. Jag tänkte precis "varför händer det ofta mig? Att jag blir lurad av människor på det sättet?" men insåg i nästkommande stund att jag ta mig fan är likadan själv. Bara i denna tidsrymd har jag en relation till en person som högst troligen tror att jag är kär i honom för att jag är snäll och säkerligen i hans tycke extra charmerande mot honom. Och ja, jag är snäll mot honom och jag kan förstå om han uppfattar mitt sätt mot honom som charmerande då jag är speciell och lite extra mot människor jag tycker är goda och som förtjänar att höra det.

Just nu konverserar jag med mig själv. Jag dividerar med mig själv om vad en man kanske tror om mig. Det är alltså bara jag som är berörd av detta alltså kan jag skriva vad som helst trots att inte alla parter är med och kan försvara sig.

Nåmän. Jag luras i och för sig inte. Det kan skära sig i hur andra människor uppfattar mig. Men jag skulle inte knivhugga mannen i ryggen bara för att jag inte är kär i honom. Jag betar mig bra mot honom för att han förtjänar det. Jag skulle må dåligt av att lura en god människa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ordekvilibris med Poeter.se id #46028 innehar upphovsrätten